ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 21ης Φεβρουαρίου 2002 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-486/01 P-R και C-488/01 P-R,

Front National, με έδρα το Saint-Cloud (Γαλλία),

Jean-Claude Martinez, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Montpellier (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τους F. Wagner και V. de Poulpiquet de Brescanvel, avocats,

αιτούντες,

που έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως που εξέδωσε στις 2 Οκτωβρίου 2001 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις υποθέσεις T-222/99, T-327/99 και T-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-2823),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο,** εκπροσωπούμενο από τους G. Garzòn Clariana, J. Schoo και H. Krück, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

ο **Charles de Gaulle,** βουλευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Παρισιού (Γαλλία),

προσφεύγων πρωτοδίκως στην υπόθεση Τ-222/99,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δύο δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Δεκεμβρίου 2001, το Front national και ο J.-C. Martinez άσκησαν, καθένας για ό,τι τον αφορά, δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ και 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 2001,

Τ-222/99, Τ-327/99 και Τ-329/99, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-2823, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές που άσκησαν για την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, για την ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού του Κοινοβουλίου και για τη με αναδρομική ισχύ διάλυση της «Ομάδας τεχνικής συγκροτήσεως των ανεξάρτητων βουλευτών (ΤΣΑΒ) — Μικτή ομάδα» (στο εξής: επίδικη πράξη).

2 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν αυθημερόν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, το Front national και ο J.-C. Martinez άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, αιτήσεις με τις οποίες ζήτησαν να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

3 Δεδομένου ότι οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να αποφασίσει ο Πρόεδρος επί της αιτήσεως, δεν είναι απαραίτητο οι διάδικοι να τις αναπτύξουν προφορικώς.

4 Λαμβανομένης υπόψη της συνάφειας των ζητημάτων που ανακύπτουν στις δύο υποθέσεις, επιβάλλεται η συνεκδίκαση των υποθέσεων αυτών προς έκδοση της παρούσας διατάξεως.

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

5 Το άρθρο 29 του κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ως έχει από 1ης Μαΐου 1999 (ΕΕ 1999, L 202, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), το οποίο τιτλοφορείται «Σχηματισμός πολιτικών ομάδων», ορίζει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές μπορούν να συγκροτήσουν ομάδες ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση.

[...]

3. Κάθε βουλευτής δεν μπορεί να ανήκει παρά σε μία μόνο πολιτική ομάδα.

4. Ο σχηματισμός μιας πολιτικής ομάδας πρέπει να δηλώνεται στον Πρόεδρο. Η δήλωση αυτή πρέπει να αναφέρει το όνομα της ομάδας, το όνομα των μελών της και τη σύνθεση του Προεδρείου της.

[...]».

6 Το άρθρο 30 του κανονισμού, το οποίο αφορά τους μη εγγεγραμμένους βουλευτές, ορίζει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές που δεν ανήκουν σε καμία πολιτική ομάδα έχουν στη διάθεσή τους γραμματεία. Τις λεπτομέρειες ρυθμίζει το Προεδρείο κατόπιν προτάσεως του Γενικού Γραμματέα.

2. Το Προεδρείο ρυθμίζει επίσης το καθεστώς και τα κοινοβουλευτικά δικαιώματα των εν λόγω βουλευτών.»

7 Κατά το άρθρο 180 του κανονισμού, το οποίο αφορά την εφαρμογή του κανονισμού αυτού:

«1. Αν προκύψουν αμφιβολίες σχετικά με την εφαρμογή ή ερμηνεία του παρόντος κανονισμού, ο Πρόεδρος μπορεί, με την επιφύλαξη των σχετικών αποφάσεων που έχουν ήδη ληφθεί, να παραπέμψει το ζήτημα προς εξέταση στην αρμόδια επιτροπή.

Στην περίπτωση που πρέπει να ληφθεί απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 142, ο Πρόεδρος μπορεί επίσης να παραπέμψει το ζήτημα στην αρμόδια επιτροπή.

2. Η αρμόδια επιτροπή αποφασίζει αν απαιτείται να γίνει πρόταση τροποποιήσεως του κανονισμού. Στην περίπτωση αυτή, ακολουθεί τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 181.

3. Αν η αρμόδια επιτροπή αποφασίσει ότι αρκεί μια ερμηνεία των υφισταμένων διατάξεων του κανονισμού, τότε διαβιβάζει αυτή την ερμηνεία στον Πρόεδρο, ο οποίος ενημερώνει σχετικά το Κοινοβούλιο.

4. Αν μία πολιτική ομάδα ή τριάντα δύο τουλάχιστον βουλευτές αντιταχθούν στην ερμηνεία της αρμόδιας επιτροπής, το ζήτημα υποβάλλεται στο Κοινοβούλιο, το οποίο αποφασίζει επ' αυτού με σχετική πλειοψηφία εάν είναι παρόν τουλάχιστον το ένα τρίτο των βουλευτών του. Σε περίπτωση απορρίψεως, το ζήτημα παραπέμπεται εκ νέου στην επιτροπή.

5. Οι ερμηνείες για τις οποίες δεν έχει υποβληθεί ένσταση και οι ερμηνείες που έχουν γίνει δεκτές από το Κοινοβούλιο προστίθενται με πλάγια τυπογραφικά στοιχεία σαν ερμηνευτικές σημειώσεις του άρθρου ή των αντίστοιχων άρθρων μαζί με τις σχετικές αποφάσεις επί της εφαρμογής του κανονισμού.

6. Οι ερμηνευτικές αυτές σημειώσεις πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τη μελλοντική εφαρμογή και ερμηνεία των σχετικών άρθρων.

[...]»

8 Το ιστορικό της διαφοράς που οδήγησε στην έκδοση της επίδικης πράξεως συνοψίζεται στις σκέψεις 6 έως 11 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

9 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, κατά την από 14 Σεπτεμβρίου 1999 συνεδρίαση της ολομέλειας, υποβλήθηκε στο Κοινοβούλιο προς ψήφιση ερμηνευτική σημείωση, σύμφωνα με το άρθρο 180 του κανονισμού, η οποία έγινε δεκτή από την πλειοψηφία των μελών του Κοινοβουλίου. Το κείμενο της ερμηνευτικής σημειώσεως επαναλαμβάνεται στη σκέψη 9 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ως εξής:

«Κατά τη συνεδρίαση της 27ης και της 28ης Ιουλίου 1999, η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων εξέτασε την αίτηση ερμηνείας του άρθρου 29, [παράγραφος] 1, του κανονισμού, την οποία υπέβαλε η διάσκεψη των προέδρων κατά την από 21 Ιουλίου 1999 συνεδρίασή της.

Κατόπιν διεξοδικής ανταλλαγής απόψεων και με 15 ψήφους υπέρ, 2 ψήφους κατά και 1 αποχή, η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων ερμηνεύει το άρθρο 29, [παράγραφος] 1, του κανονισμού ως εξής:

Η δήλωση συστάσεως της [Ομάδας τεχνικής συγκροτήσεως των ανεξάρτητων βουλευτών (ΤΣΑΒ) — Μικτή ομάδα, στο εξής: ομάδα ΤΣΑΒ] δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 29, [παράγραφος] 1, του [κανονισμού].

Πράγματι, η δήλωση συστάσεως αυτής της ομάδας, ειδικότερα δε το παράρτημα 2 της επιστολής σχετικά με τη σύσταση που απευθυνόταν στον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αποκλείει κάθε πολιτική συγγένεια. Παρέχει στα διάφορα συνυπογράφοντα μέρη πλήρη πολιτική ανεξαρτησία στο πλαίσιο αυτής της ομάδας.

Σας προτείνω να προσθέσετε, ως ερμηνευτική σημείωση στο άρθρο 29, [παράγραφος] 1, το ακόλουθο κείμενο:

"Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η σύσταση ομάδας που ομολογεί ανοιχτά ότι στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα και κάθε πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μερών που την απαρτίζουν"

[...]».

10 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως, στις 5 Οκτωβρίου, στις 19 Νοεμβρίου και στις 22 Νοεμβρίου 1999, οι Martinez και de Gaulle (υπόθεση Τ-222/99), το Front national (υπόθεση Τ-327/99) και οι Bonino, Pannella, Cappato, Dell' Alba, Della Vedova, Dupuis, Turco και Lista Emma Bonino (υπόθεση Τ-329/99) άσκησαν προσφυγές περί ακυρώσεως της επίδικης πράξεως.

11 Με χωριστό δικόγραφο, οι J.-C. Martinez και Ch. de Gaulle υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης πράξεως. Με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1999, Τ-222/99 R, Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3397), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση αυτή, επιφυλαχθείς ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

12 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο κήρυξε παραδεκτές τις τρεις προσφυγές που αναφέρθηκαν στη σκέψη 10 της παρούσας διατάξεως, αλλά τις απέρριψε ως αβάσιμες.

13 Το Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι οι οι εν λόγω προσφυγές ήταν απαράδεκτες προβάλλοντας τρεις λόγους απαραδέκτου προς στήριξη του ισχυρισμού του, οι οποίοι αντλούνται από το ανυπόστατο της επίδικης πράξεως, από το ότι η επίδικη πράξη δεν είναι ικανή να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου νομιμότητας από τον κοινοτικό δικαστή και από το ότι η εν λόγω πράξη δεν αφορά άμεσα και ατομικά τους αιτούντες κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

14 Καταρχάς, το Πρωτοδικείο, προς απάντηση στον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από το ανυπόστατο της επίδικης πράξεως ως πράξεως που επιφέρει διάλυση της ομάδας ΤΣΑΒ, κατέληξε στο συμπέρασμα, με τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, με την πράξη αυτή, το Κοινοβούλιο αποφάσισε να ταχθεί υπέρ της γενικής ερμηνείας του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, την οποία πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων, καθώς και της απόψεως που εξέφρασε η επιτροπή αυτή ως προς το συμβατό της δηλώσεως περί σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ με τη διάταξη αυτή, και να διαπιστώσει αναδρομικώς το ανυπόστατο της εν λόγω ομάδας λόγω μη τηρήσεως της προϋποθέσεως που προβλέπει η εν λόγω διάταξη. Το Πρωτοδικείο απέρριψε επομένως αυτόν τον λόγο απαραδέκτου του Κοινοβουλίου.

15 Ακολούθως, όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου που προβάλλει το Κοινοβούλιο, ο οποίος αντλείται από τη μη δυνατότητα προσβολής της επίδικης πράξεως με προσφυγή, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι μια τέτοια πράξη «δεν μπορεί [...] να αναχθεί σε πράξη που σχετίζεται με τη στενή εσωτερική οργάνωση των εργασιών του Κοινοβουλίου» και ότι «πρέπει να δύναται να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου νομιμότητας από τον κοινοτικό δικαστή, σύμφωνα με το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ». Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος απαραδέκτου ομοίως απορρίφθηκε.

16 Τέλος, με τις σκέψεις 65, 66 και 72 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η επίδικη πράξη έθιγε τους προσφεύγοντες άμεσα και ατομικά. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 75, ότι οι προσφυγές ακυρώσεως που ασκήθηκαν ενώπιόν του έπρεπε να κηρυχθούν παραδεκτές.

17 Οι αιτούντες, προς στήριξη των ισχυρισμών τους περί ακυρώσεως, ανέπτυξαν πρωτοδίκως ένα σύνολο λόγων ακυρώσεων οι οποίοι ήταν άλλοτε κοινοί και άλλοτε αφορούσαν ειδικώς την υπόθεσή τους. Η επιχειρηματολογία τους επιμερίστηκε από το Πρωτοδικείο σε εννέα λόγους ακυρώσεως.

18 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από το ότι η επίδικη πράξη στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «[η] διάταξη αυτή, η οποία περιέχεται στο άρθρο που αφορά τον "σχηματισμό των πολιτικών ομάδων", πρέπει κατ' ανάγκη να θεωρηθεί ότι εννοεί ότι οι βουλευτές που επιλέγουν να συστήσουν ομάδα στο Κοινοβούλιο μπορούν να το πράξουν μόνο βάσει της συγγενούς πολιτικής τοποθετήσεώς τους. Συνεπώς, από το γράμμα καθαυτό του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, σε συνδυασμό με τον τίτλο του άρθρου στο οποίο εντάσσεται, συνάγεται ότι πρέπει να απορριφθεί η άποψη των αιτούντων η οποία βασίζεται στον παρεμπίπτοντα χαρακτήρα του περί συγγενούς πολιτικής τοποθετήσεως κριτηρίου που περιέχει η διάταξη αυτή». Εξάλλου, με τις σκέψεις 85 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η στάση του Κοινοβουλίου έναντι των δηλώσεων συγκροτήσεων άλλων πολιτικών ομάδων και η έλλειψη αντιδράσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου έναντι της ανομοιογενούς συμπεριφοράς των μελών ίδιας πολιτικής ομάδας κατά την ψηφοφορία της ολομέλειας μπορούν να ερμηνευθούν ως απόδειξη του παρεμπίπτοντος χαρακτήρα της προϋποθέσεως περί πολιτικής συγγενείας που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού.

19 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και των διατάξεων του κανονισμού, καθώς και από έλλειψη νομικής βάσεως της επίδικης πράξεως, συνισταμένης στο ότι το Κοινοβούλιο κακώς έλεγξε το συμβατό της ομάδας ΤΣΑΒ με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού και θεώρησε ότι τα μέρη που απαρτίζουν την ομάδα αυτή δεν έχουν συγγενείς πολιτικές τοποθετήσεις, το Πρωτοδικείο ανέφερε, ιδίως, με τη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 180 του κανονισμού, «το Κοινοβούλιο είναι αρμόδιο να μεριμνά, ενδεχομένως μέσω της

υποβολής του ζητήματος στην κρίση της επιτροπής συνταγματικών υποθέσεων, για την ορθή εφαρμογή και ερμηνεία του εσωτερικού κανονισμού του. Προς τούτο, είναι ειδικότερα αρμόδιο να ελέγχει, όπως έπραξε εν προκειμένω, την τήρηση, εκ μέρους της ομάδας της οποίας ο σχηματισμός δηλώνεται στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 4, του κανονισμού, της επιταγής περί πολιτικής συγγενείας την οποία προβλέπει η παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου. Η άρνηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας ελέγχου του Κοινοβουλίου θα ανάγκαζε το Κοινοβούλιο να στερήσει τη δεύτερη διάταξη από κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα».

20 Το Πρωτοδικείο, εξετάζοντας το βάσιμο των ισχυρισμών βάσει των οποίων η δήλωση περί σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ δεν ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, κατέληξε, με τη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «ορθώς το Κοινοβούλιο θεώρησε ότι από τη δήλωση περί σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ προέκυπτε πλήρης και πρόδηλη έλλειψη πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μερών που απαρτίζουν την ομάδα αυτή. Προβαίνοντας στη διαπίστωση αυτή, το Κοινοβούλιο δεν αυτοδιορίστηκε κριτής της πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μερών της ομάδας αυτής, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των αιτούντων. Διαπίστωσε μόνον, λαμβάνοντας υπόψη την προεκτεθείσα δήλωση, ότι τα εν λόγω μέρη ομολογούσαν ανοιχτά την έλλειψη κάθε τέτοιας φύσεως συγγενείας, ανατρέποντας έτσι μόνα τους το μαχητό τεκμήριο περί της υπάρξεως πολιτικής συγγενείας [...]. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορούσε παρά να συναχθεί ότι η ομάδα ΤΣΑΒ δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, άλλως η εν λόγω διάταξη θα στερούνταν κάθε πρακτικής αποτελεσματικότητας».

21 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως έναντι των μερών της ομάδας ΤΣΑΒ, το Πρωτοδικείο, αφού κήρυξε παραδεκτή την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβλήθηκε έναντι των άρθρων 29, παράγραφος 1, και 30 του κανονισμού, την απέρριψε ως αβάσιμη.

22 Το Πρωτοδικείο ανέφερε ειδικότερα, με τη σκέψη 149 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι εν λόγω διατάξεις «αποτελούν μέτρα εσωτερικής οργανώσεως δικαιολογούμενα από πλευράς των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του Κοινοβουλίου, των σχετικών με τη λειτουργία του δεσμεύσεων και των ευθυνών και στόχων που του αναθέτει η Συνθήκη». Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, με τη σκέψη 152, ότι η διαφορά

που επιφέρουν τα άρθρα 29, παράγραφος 1, και 30 του κανονισμού δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι βουλευτές που ανήκουν σε πολιτική ομάδα πληρούν, σε αντίθεση προς εκείνους που ασκούν τα καθήκοντά τους ως μη εγγεγραμμένοι βουλευτές κατά τις προϋποθέσεις που θέτει το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, την επιταγή του κανονισμού που συνίσταται στην επιδίωξη θεμιτών σκοπών.

23 Εξάλλου, με τη σκέψη 155 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι οι διαφορές στη μεταχείριση μεταξύ των μη εγγεγραμμένων βουλευτών και των βουλευτών που αποτελούν μέλη πολιτικής ομάδας δεν απορρέουν από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 29, παράγραφος 1, και 30 του κανονισμού, αλλά από μια σειρά άλλων εσωτερικών διατάξεων του Κοινοβουλίου, που αριθμούνται στη σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, κατά των οποίων δεν προβλήθηκε καμία ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

24 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η επίδικη πράξη περιέχει μη δικαιολογημένη δυσμενή διάκριση, καθόσον απαγορεύει τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ ενώ, κατά τις προγενέστερες κοινοβουλευτικές περιόδους, έγινε δεκτός ο σχηματισμός διαφόρων άλλων τεχνικών ομάδων, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο ορθώς διαπίστωσε ότι η ομάδα ΤΣΑΒ δεν υφίσταται διότι δεν συνάδει με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, με την αιτιολογία ότι τα μέρη που την απαρτίζουν απέκλεισαν ρητώς την ύπαρξη κάθε πολιτικής συγγενείας μεταξύ τους και ομολόγησαν ότι η ομάδα αυτή στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα. Οι αιτούντες δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να επικαλεσθούν λυσιτελώς τη διαφορετική εκτίμηση στην οποία προέβη το Κοινοβούλιο όσον αφορά ορισμένες δηλώσεις σχηματισμού ομάδων κατά τις προγενέστερες κοινοβουλευτικές περιόδους. Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε, με τη σκέψη 172, ότι οι αιτούντες δεν αμφισβήτησαν την άποψη του Κοινοβουλίου ότι, σε αντίθεση προς τους βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ, οι βουλευτές που δήλωσαν τον σχηματισμό των διαφόρων αυτών ομάδων σε καμία περίπτωση δεν αποποιήθηκαν ανοικτά κάθε πολιτική συγγένεια μεταξύ τους. Τέλος, το Πρωτοδικείο θεώρησε, με τη σκέψη 184, προς απάντηση στα επιχειρήματα που αντλούνται από την προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ότι η απουσία αντιρρήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου όσον αφορά τη δήλωση σχηματισμού ομάδων που δεν εμφανίζουν χαρακτηριστικά ίδια με την ομάδα ΤΣΑΒ δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως σαφής διαβεβαίωση η οποία δημούργησε, στην αντίληψη των βουλευτών που δήλωσαν τον σχηματισμό της ομάδας αυτής, βάσιμες προσδοκίες όσον αφορά το συμβατό της εν λόγω ομάδας με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού.

25 Επίσης, όσον αφορά το επιχείρημα των αιτούντων ότι η ύπαρξη πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μελών ορισμένων πολιτικών ομάδων ήταν αμφίβολη κατά τις πρόσφατες ψηφοφορίες επί ευαίσθητων πολιτικών ζητημάτων, ενώ τα μέλη της ομάδας ΤΣΑΒ επέδειξαν, στην περίπτωση αυτή, έντονη πολιτική συνοχή, το Πρωτοδικείο ανέφερε, με τη σκέψη 191 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι αιτούντες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι οι ομάδες αυτές ομολόγησαν ανοιχτά, όπως η ομάδα ΤΣΑΒ, ότι στερούνται κάθε πολιτικού χαρακτήρα και ότι η ανομοιογένεια των ψήφων μεταξύ μελών που ανήκουν στην ίδια πολιτική ομάδα επί ειδικών ζητημάτων δεν μπορεί να θεωρηθεί τέτοιας φύσεως στοιχείο.

26 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση της αρχής περί δημοκρατίας, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 200 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, μολονότι η αρχή περί δημοκρατίας αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, δεν απαγορεύει στο Κοινοβούλιο να θεσπίζει μέτρα εσωτερικής οργανώσεως σκοπούντα, όπως οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 29, παράγραφος 1, και 30 του κανονισμού, να του παράσχουν τη δυνατότητα να εκπληρώσει κατά τον καλύτερο τρόπο, ανάλογα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, τον θεσμικό ρόλο και τους σκοπούς που του αναθέτουν οι Συνθήκες.

27 Απαντώντας στον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 217 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 29, παράγραφος 1, και 30 του κανονισμού δεν μπορούν να θεωρηθούν μέτρα υπερβαίνοντα τα όρια αυτού που είναι αναγκαίο και κατάλληλο για την επίτευξη των επιδιωκόμενων από τις διατάξεις αυτές θεμιτών σκοπών.

28 Όσον αφορά τον έκτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι, το Πρωτοδικείο ανέφερε, με τις σκέψεις 232 και 233 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η εν λόγω αρχή μπορεί να εφαρμοστεί στο επίπεδο της εσωτερικής οργανώσεως του Κοινοβουλίου, δεν έχει απόλυτο χαρακτήρα και δεν απαγορεύει στο Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο της εξουσίας εσωτερικής οργανώσεως που διαθέτει, να εξαρτά τον σχηματισμό ομάδας βουλευτών στο πλαίσιό του από προϋπόθεση περί υπάρξεως πολιτικής συγγενείας υπαγορευόμενη από θεμιτούς σκοπούς και να απαγορεύει,

όπως προκύπτει από την επίδικη πράξη, τον σχηματισμό ομάδας η οποία, όπως η ομάδα ΤΣΑΒ, προδήλως δεν πληροί την προϋπόθεση αυτή.

29 Όσον αφορά τον έβδομο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε μη τήρηση των κοινών κοινοβουλευτικών παραδόσεων των κρατών μελών, το Πρωτοδικείο θεώρησε, με τη σκέψη 240 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η νομολογία κατά την οποία ο κοινοτικός δικαστής, κατά τη διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων, πρέπει να εμπνέεται από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών έχει εφαρμογή, κατ' αναλογίαν, στις κοινές κοινοβουλευτικές παραδόσεις των κρατών αυτών, η επίδικη πράξη, κατά το μέτρο που απαγορεύει τον σχηματισμό ομάδων των οποίων τα μέλη ομολογούν, όπως εν προκειμένω, ότι δεν υπάρχει καμία πολιτική συγγένεια μεταξύ τους, δεν μπορεί να κριθεί ότι αντιβαίνει σε κοινή κοινοβουλευτική παράδοση των κρατών μελών. Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε, με τις σκέψεις 241 και 242, ότι από τα στοιχεία που παρέσχαν οι αιτούντες με τα υπομνήματά τους προκύπτει, στην καλύτερη περίπτωση, ότι ο σχηματισμός τεχνικών ή μικτών ομάδων επιτρέπεται σε ορισμένες εθνικές κοινοβουλευτικές συνελεύσεις, αλλά, αντιθέτως, από τα στοιχεία αυτά δεν προκύπτει ότι αποκλείεται τα εθνικά κοινοβούλια που εξαρτούν, όπως το Κοινοβούλιο, τον σχηματισμό ομάδας στο πλαίσιό τους από την προϋπόθεση υπάρξεως πολιτικής συγγενείας να δεχθούν, προκειμένου περί δηλώσεως σχηματισμού ομάδας ανάλογης προς τη δήλωση σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ, ερμηνεία ίδια με εκείνη που επιφυλάσσει το Κοινοβούλιο στην επίδικη πράξη. Κατά το Πρωτοδικείο, τα στοιχεία αυτά δεν επιτρέπουν ομοίως να συναχθεί ότι ο σχηματισμός ομάδας, όπως η ομάδα ΤΣΑΒ, της οποίας τα μέλη δηλώνουν ρητώς ότι αυτή στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα, θα ήταν εφικτός στην πλειονότητα των εθνικών κοινοβουλίων.

30 Ο όγδοος λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου αντλούνταν από παράβαση ουσιώδους τύπου.

31 Με το πρώτο μέρος αυτού του λόγου ακυρώσεως υποστηρίχθηκε ότι η επίδικη πράξη δεν αποτελεί απλώς ερμηνεία γενικού και δηλωτικού χαρακτήρα. Η πράξη αυτή αποτελεί απόφαση η οποία ισχύει αναδρομικώς από τη δήλωση σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ και εξαρτά τον σχηματισμό ομάδας από μια νέα προϋπόθεση.

32 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, ειδικότερα, με τη σκέψη 252 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η ερμηνεία την οποία δίδει το Κοινοβούλιο σε διάταξη του κανονισμού του διαφωτίζει και διευκρινίζει τη σημασία και το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής, κατά τον δέοντα τρόπο ερμηνείας και εφαρμογής της στο παρόν και στο παρελθόν, αφότου άρχισε να ισχύει. Συνεπώς, η κατά τα άνω ερμηνευθείσα διάταξη μπορεί να έχει εφαρμογή σε καταστάσεις που προέκυψαν πριν από την έκδοση της ερμηνευτικής αποφάσεως.

33 Απαντώντας στο δεύτερο μέρος του όγδοου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από την αναρμοδιότητα της επιτροπής συνταγματικών υποθέσεων ως προς τη λήψη ιδιαίτερης αποφάσεως όσον αφορά τη συμβατότητα της δηλώσεως σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η εν λόγω επιτροπή παρέμεινε εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που της απονέμουν οι συνδυασμένες διατάξεις του σημείου XV 8 του παραρτήματος VI και του άρθρου 180 του κανονισμού.

34 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η απόφαση διαλύσεως της ομάδας ΤΣΑΒ δεν αποτέλεσε αντικείμενο ψηφοφορίας σε συνέλευση της ολομελείας, καθόσον μόνον η προταθείσα από την επιτροπή συνταγματικών υποθέσεων γενική ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού υποβλήθηκε σε ψηφοφορία, το Πρωτοδικείο θεώρησε, με τη σκέψη 264 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι βουλευτές, κατόπιν των αντιρρήσεων που διατύπωσε η ομάδα ΤΣΑΒ κατά της γενικής αυτής ερμηνείας, αντελήφθησαν οπωσδήποτε ότι, αποφαινόμενοι επί της ερμηνείας αυτής, αποφαίνονταν συγχρόνως επί του αν η δήλωση αυτή συμβιβάζεται προς το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού και, συνεπώς, επί της τύχης της ομάδας ΤΣΑΒ. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν δικαιολογούνταν χωριστή ψηφοφορία επί του ζητήματος αυτού.

35 Το Πρωτοδικείο απέρριψε το τρίτο μέρος του όγδοου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως και των δικαιωμάτων άμυνας, διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 267 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα μέλη της ομάδας ΤΣΑΒ είχαν επανειλημμένως τη δυνατότητα να εκθέσουν την άποψή τους ενώπιον των άλλων βουλευτών, όσον αφορά τις επικρίσεις περί μη συμβιβαστού της ομάδας αυτής προς το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού.

36 Όσον αφορά τον ένατο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε ισχυρισμό περί καταστρατηγήσεως διαδικασίας, κατά την έννοια ότι οι προγενέστερες τροποποιήσεις του κανονισμού μαρτυρούν τη βούληση του Κοινοβουλίου να περιορίσει συστηματικώς τα δικαιώματα ορισμένων βουλευτών, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 277 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα παραδείγματα που αντλούνται από τέτοιες τροποποιήσεις δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι οι αποφάσεις που έλαβε το Κοινοβούλιο στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 απορρέουν από σαφή βούληση εκ μέρους του να θίξει τα δικαιώματα ορισμένων βουλευτών, ιδίως τα δικαιώματα του Front national. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι, αντιμετωπίζοντας μια περίπτωση ελλείψεως πολιτικής συγγενείας τόσο πρόδηλη όσο η περίπτωση της δηλώσεως σχηματισμού της ομάδας ΤΣΑΒ, το Κοινοβούλιο δεν μπορούσε παρά να διαπιστώσει την ανυπαρξία της ομάδας αυτής λόγω μη τηρήσεως της επιταγής του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού.

37 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε τις τρεις προσφυγές ακυρώσεως που ασκήθηκαν ενώπιόν του.

Επί των αιτήσεων αναστολής

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

38 Το Front national και ο J.-C. Martinez, για να δικαιολογήσουν το fumus boni juris, προβάλλουν οκτώ λόγους, τέσσερις εκ των οποίων είναι κοινοί στις δύο αιτήσεις αναστολής.

39 Με τον πρώτο λόγο, το Front national και ο J.-C. Martinez υποστηρίζουν ότι η επίδικη πράξη στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του

κανονισμού. Η χρήση του ρήματος «μπορώ» στην εν λόγω διάταξη αποδεικνύει τη δυνατότητα των βουλευτών να δημιουργήσουν ομάδα με πολιτική συγγένεια, χωρίς να είναι αναγκαία η πρόβλεψη στην εν λόγω διάταξη ενός επιπλέον περιορισμού που δεν υφίσταται στις Συνθήκες. Κατά τους αιτούντες, ο όρος «πολιτική συγγένεια» δεν πρέπει να ερμηνευθεί κατά γράμμα, αλλά κατά την έννοια επιδιώξεως αλληλεγγύης, η οποία, εν προκειμένω, εκδηλώνεται ως βούληση αποκτήσεως, υπέρ κάθε βουλευτή, του δικαιώματος να περατώσει την κοινοβουλευτική του θητεία, χωρίς η άσκηση της εν λόγω θητείας να επηρεάζεται από ανισότητες.

40 Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος είναι κοινός στις δύο αιτήσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, αντλείται από την έλλειψη νομικής βάσεως του ελέγχου που άσκησε το Κοινοβούλιο όσον αφορά το συμβατό της ομάδας ΤΣΑΒ με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού και της παραβιάσεως της αρχής της ισότητας. Συναφώς, οι αιτούντες θεωρούν καταρχήν ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ρητώς, με τη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το Κοινοβούλιο δεν ασκεί κανέναν έλεγχο, κατά τον σχηματισμό ομάδας, της πολιτικής συγγενείας των μελών που τη συνθέτουν. Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το Πρωτοδικείο, η διατύπωση του άρθρου 180 του κανονισμού δεν χορηγεί στο Κοινοβούλιο καμία εξουσία ελέγχου όσον αφορά την ορθή εφαρμογή και ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού. Οι αιτούντες υποστηρίζουν στη συνέχεια ότι η υιοθέτηση κοινής θέσεως και ο σχηματισμός ομάδας με σκοπό τη διασφάλιση της πλήρους ασκήσεως της θητείας κάθε βουλευτή αποδεικνύει την ύπαρξη πολιτικής συγγενείας κατά την έννοια του άρθρου 29 του εν λόγω κανονισμού. Οι αιτούντες ισχυρίζονται τέλος ότι διαφορετικά πολιτικά μέρη που απαρτίζουν την ομάδα ΤΣΑΒ έχουν επανειλημμένως συνεταιρισθεί με σκοπό την υποβολή ενός κειμένου.

41 Ο τρίτος λόγος, ο οποίος είναι κοινός στις δύο αιτήσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Οι αιτούντες ισχυρίζονται καταρχήν ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε, με τη σκέψη 165 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, την ύπαρξη δυσμενών διακρίσεων μεταξύ των βουλευτών που ανήκουν σε πολιτική ομάδα και των μη εγγεγραμμένων βουλευτών, περιορίστηκε όμως στην αναφορά ότι τέτοιες διαφορές στη μεταχείριση δεν απορρέουν από την επίδικη πράξη, αλλά από διατάξεις του κανονισμού διαφορετικές από το άρθρο 29, παράγραφος 1, αυτού ή από διατάξεις διοικητικής φύσεως των οποίων

η νομμότητα δεν προσβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Καίτοι οι αιτούντες δεν προέβαλαν ένσταση ελλείψεως νομμότητας, το Πρωτοδικείο έπρεπε να συναγάγει τις έννομες συνέπειες των εν λόγω δυσμενών διακρίσεων.

42 Οι αιτούντες ισχυρίζονται στη συνέχεια ότι, κατά τον σχηματισμό άλλων ομάδων τεχνικής συγκροτήσεως, δεν ασκήθηκε προηγούμενος έλεγχος επί της δηλώσεως σχηματισμού ομάδας που υπέβαλε νομότυπα ο αναγκαίος αριθμός βουλευτών. Ο J.-C. Martinez προσθέτει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η ομάδα ΤΣΑΒ μπορούσε νομίμως να εμπιστευθεί την πάγια ερμηνεία που δίδει το Κοινοβούλιο στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού.

43 Τέλος, το Front national και ο J.-C. Martinez ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο κακώς απέρριψε τα στοιχεία προς απόδειξη της συνάφειας των ψήφων των μελών της ομάδας ΤΣΑΒ, με την αιτιολογία ότι επρόκειτο για γεγονότα μεταγενέστερα της επίδικης πράξεως, καθόσον τα γεγονότα αυτά ήταν ικανά να διαφωτίσουν το Πρωτοδικείο ως προς την πολιτική συγγένεια των μελών της ομάδας ΤΣΑΒ.

44 Το Front national, με τον τέταρτο λόγο του, και ο J.-C. Martinez, με τον έκτο λόγο του, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη τις κοινές κοινοβουλευτικές παραδόσεις των κρατών μελών. Η στενή ερμηνεία που επιφύλαξε το Πρωτοδικείο στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού αφίσταται της πλειονότητας των νομοθεσιών και κοινοβουλευτικών πρακτικών των κρατών μελών.

45 Ο πέμπτος λόγος του Front national αντλείται από παράβαση ουσιώδους τύπου. Αφενός, από την κατά γράμμα ερμηνεία των άρθρων του κανονισμού προκύπτει ότι δεν προβλέπεται καμία ειδική διαδικασία αναγνωρίσεως πολιτικής ομάδας και, αφετέρου, η αναδρομική εφαρμογή της επίδικης πράξεως, που ισοδυναμεί με διάλυση της ομάδας ΤΣΑΒ, αντιβαίνει στις αρχές της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας των κεκτημένων δικαιωμάτων και της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας.

46 Ο έκτος λόγος του Front national στηρίζεται στην ύπαρξη τεκμηρίου καταστρατηγήσεως της διαδικασίας, στον βαθμό που το Front national προέβαλε αντικειμενικά, κρίσιμα και συγκλίνοντα στοιχεία αποδεικνύοντα προδήλως τη βούληση του Κοινοβουλίου να περιορίσει συστηματικώς τα δικαιώματα ορισμένων από τα αιρετά μέλη του.

47 Ο J.-C. Martinez επικαλείται, στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου, παραβίαση της αρχής περί δημοκρατίας. Η αρχή αυτή απαγορεύει οι προϋποθέσεις ασκήσεως κοινοβουλευτικής θητείας να επηρεάζονται από τη μη συμμετοχή του δικαιουμένου σε πολιτική ομάδα. Είναι άνευ σημασίας, συναφώς, ότι η διακριτική μεταχείριση απορρέει από διατάξεις κατά των οποίων δεν προβλήθηκε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

48 Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι, ο J.-C. Martinez ισχυρίζεται ότι η επίδικη πράξη, επιφυλάσσοντας στην εν λόγω ελευθερία στενή ερμηνεία, αδιαμφισβήτητα την παραβιάζει.

49 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι οι αιτήσεις τους λήψεως ασφαλιστικών μέτρων έχουν σκοπό να παράσχουν στα μέλη της ομάδας ΤΣΑΒ τη δυνατότητα να ασκήσουν τη θητεία τους απολαύοντας των δικαιωμάτων και των προνομίων που συνδέονται με τη συμμετοχή σε πολιτική ομάδα, μέχρις ότου το Δικαστήριο αποφανθεί επί των αιτήσεων αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

50 Η μη αναστολή της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως είναι ικανή να προκαλέσει σοβαρή βλάβη στα μέλη της ομάδας ΤΣΑΒ, καθόσον θα καταστεί ανέφικτο γι' αυτούς να απολαύσουν των δικαιωμάτων και των προνομίων που χορηγούνται στις πολιτικές ομάδες. Η βλάβη αυτή είναι ακόμη σοβαρότερη δεδομένου ότι η αναγκαία περίοδος στον κανονισμό στον οποίο στηρίζονται οι αναιρέσεις, κατά τη διάρκεια της οποίας δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο οι αιτούντες να υποστούν δυσμενείς διακρίσεις, μπορεί να αποτελέσει σημαντικό τμήμα της περιορισμένης διάρκειας της θητείας τους. Η βλάβη αυτή είναι επίσης ανεπανόρθωτη στο μέτρο που ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης πράξεως, μετά το πέρας της διαδικασίας που σχετίζεται με τις εν λόγω αναιρέσεις, δεν θα μπορούσε πλέον να θεραπεύσει την κατάσταση αυτή.

51 Επίσης, η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορεί να βλάψει την οργάνωση των υπηρεσιών του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι θα έχει ως συνέπεια να επιτραπεί στην ομάδα ΤΣΑΒ να τύχει ίδιας μεταχειρίσεως με τις ομάδες τεχνικής συγκροτήσεως που σχηματίστηκαν από το 1979.

52 Το Κοινοβούλιο καταλήγει στην απόρριψη των δύο αιτήσεων αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

53 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν ευσταθούν. Η αναστολή της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ουδόλως μεταβάλλει το γεγονός ότι, στην πράξη, δεν υπήρξε δικαστική απόφαση ως προς τη νομιμότητα του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού. Η αναστολή της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν αναπαράγει, ομοίως, τα αποτελέσματα της προπαρατεθείσας διατάξεως Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι τα αποτελέσματα μιας τέτοιας διατάξεως παύουν από την έκδοση της αποφάσεως η οποία περατώνει τη δίκη, σύμφωνα με το άρθρο 107, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

54 Το Κοινοβούλιο εκφράζει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Front national, εκτιμώντας ότι αυτή καθεαυτή η προσφυγή που άσκησε το Front national ενώπιον του Πρωτοδικείου ήταν απαράδεκτη. Συναφώς, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι η επίδικη πράξη μπορεί να θίξει άμεσα μόνον τους βουλευτές που ανήκουν στο Front national και όχι την ίδια την πολιτική παράταξη, η οποία μόνον εμμέσως μπορεί να θιγεί.

55 Το Κοινοβούλιο επικαλείται επίσης το απαράδεκτο των αιτήσεων αναιρέσεως στο σύνολό τους, διότι οι αιτούντες περιορίζονται σε επανάληψη των λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και εξετάστηκαν από αυτό. Οι αιτούντες δεν αναφέρουν σαφώς ούτε τα αμφισβητούμενα σημεία της αναιρεσι-

βαλλόμενης αποφάσεως ούτε τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς την αίτηση αυτή. Εν πάση περιπτώσει, το Κοινοβούλιο αμφισβητεί ότι οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι αρκετά σοβαροί ώστε να στοιχειοθετηθεί το fumus boni juris που απαιτείται για τη χορήγηση αναστολής.

56 Συναφώς, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν γίνεται παραλληλισμός της καταστάσεως κατά την οποία ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε την προπαρατεθείσα διάταξη Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου προς εκείνη βάσει της οποίας υποβλήθηκε η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Μολονότι η εν λόγω διάταξη στηρίζεται ιδίως στο ενδεχόμενο αυθαίρετης δυσμενούς διακρίσεως σε σχέση με τον σχηματισμό της Ομάδας για την Ευρώπη των Δημοκρατιών και των Διαφορών (ΕΔΔ), η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση επισημαίνει κυρίως τις κρίσιμες διαφορές μεταξύ της ομάδας αυτής και της ομάδας ΤΣΑΒ.

57 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο που προβάλλει τόσο το Front national όσο και ο J.-C. Martinez, ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του κανονισμού, το Κοινοβούλιο συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του Πρωτοδικείου και αναφέρει ότι ο λόγος που προβάλλουν οι αιτούντες στερείται του fumus boni juris που είναι ικανό να επηρεάσει εγκύρως την εν λόγω επιχειρηματολογία.

58 Ως προς τον δεύτερο λόγο που προβάλλει τόσο το Front national όσο και ο J.-C. Martinez, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι οι αιτούντες ερμηνεύουν κακώς τη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, όταν αναφέρουν ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε με την εν λόγω σκέψη ότι το Κοινοβούλιο δεν ασκεί κανέναν έλεγχο, κατά τον σχηματισμό ομάδας, της πολιτικής συγγενείας των μελών του. Εξάλλου, η στενή ερμηνεία που δίδουν οι αιτούντες στις εξουσίες που αντλεί το Κοινοβούλιο από το άρθρο 180 του κανονισμού απορρέει από επιφανειακή ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως η οποία δεν της εξασφαλίζει καμία πρακτική αποτελεσματικότητα.

59 Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της ισότητας, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι οι αιτούντες αποδίδουν στον όρο «πολιτική συγγένεια» μια έννοια κενή περιεχομένου,

στο μέτρο που περιορίζεται μόνο στη δυνατότητα ασκήσεως κοινοβουλευτικής θητείας. Επίσης, οι αιτούντες επικρίνουν στην πραγματικότητα τις διαπιστώσεις επί των πραγματικών περιστατικών στις οποίες προβαίνει το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 122 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία οι διάφορες πρωτοβουλίες που παρουσίασε η ομάδα ΤΣΑΒ επιβεβαιώνουν την πλήρη έλλειψη πολιτικής συγγενείας μεταξύ των μερών που απαρτίζουν την ομάδα αυτή. Η αίτηση αναιρέσεως όμως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και, συνεπώς, ένας τέτοιος λόγος είναι απαράδεκτος.

60 Ως προς τους ισχυρισμούς σχετικά με τις διαφορές στη μεταχείριση μεταξύ των μελών της ομάδας ΤΣΑΒ και των μελών των πολιτικών ομάδων του Κοινοβουλίου, οι οποίοι αποτελούν το πρώτο μέρος του τρίτου λόγου που προβάλλει τόσο το Front national όσο και ο J.-C. Martinez, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι οι αιτούντες δεν επικρίνουν κανένα συγκεκριμένο σημείο της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και ότι το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε την ύπαρξη δυσμενών διακρίσεων, αλλ' απλώς επισήμανε διαφορές στη μεταχείριση, αναφέροντας ταυτόχρονα ότι οι διαφορές αυτές δεν απορρέουν από την επίδικη πράξη.

61 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από τη διαφορά μεταχειρίσεως, υπό την έννοια ότι η επίδικη πράξη απαγορεύει τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ, ενώ ο σχηματισμός μιας σειράς ομάδων τεχνικής συγκροτήσεως έγινε δεκτός κατά τη διάρκεια προγενέστερων κοινοβουλευτικών περιόδων, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι δεν αντιμετώπισε ποτέ τόσο προφανείς περιπτώσεις ελλείψεως πολιτικής συγγενείας, όπως αυτό απορρέει από τη σκέψη 175 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Επίσης, κάθε Κοινοβούλιο, κατά τη διάρκεια κάθε κοινοβουλευτικής περιόδου, μπορεί να ψηφίσει κυριαρχικά τον εσωτερικό κανονισμό του, με την επιφύλαξη του ενδεχομένου ελέγχου από τον κοινοτικό δικαστή. Επιπλέον, στο παρελθόν, η διαδικασία ερμηνείας που προβλέπει το άρθρο 180 του κανονισμού δεν εφαρμόστηκε ποτέ.

62 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο που προβάλλει τόσο το Front national όσο και ο J.-C. Martinez, ο οποίος αντλείται από τις κοινές κοινοβουλευτικές παραδόσεις των κρατών μελών, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η παρουσίαση του γερμανικού κοινοβουλευτικού δικαίου είναι ανακριβής και ότι, εν πάση περιπτώσει, υπάρχει τέτοια ποικιλία καταστάσεων ώστε δεν μπορεί να συναχθεί συμπέρασμα που θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε κοινοτικό επίπεδο.

63 Ως προς την παράβαση ουσιώδους τύπου και την υποτιθέμενη καταστρατήγηση διαδικασίας, που αποτελούν, αντιστοίχως, τον πέμπτο και έκτο λόγο που προβάλλει το Front national, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι οι ισχυρισμοί αυτοί έχουν σκοπό να απευθύνουν γενικώς επικρίσεις στο Πρωτοδικείο, χωρίς να αναφέρουν σαφώς τα αμφισβητούμενα σημεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ή τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς το αίτημα περί ακυρώσεως της εν λόγω αποφάσεως.

64 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο που προβάλλει ο J.-C. Martinez, ο οποίος αντλείται από την αρχή περί δημοκρατίας, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν εξηγεί τον λόγο για τον οποίο το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή αυτή.

65 Ως προς την ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι, που είναι ο πέμπτος λόγος που προέβαλε ο J.-C. Martinez με την αίτησή του αναιρέσεως, το Κοινοβούλιο αναφέρει ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει ο προσφεύγων και επί τη παραδοχή ακόμη και του ότι η εν λόγω αρχή προορίζεται για εφαρμογή στο επίπεδο της εσωτερικής οργανώσεως του εν λόγω θεσμικού οργάνου, το Πρωτοδικείο επισήμανε, με τις σκέψεις 232 και 233 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, τον θεμιτό σκοπό τον οποίο επιδιώκει η επίδικη πράξη.

66 Όσον αφορά το επείγον, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι το Front national δεν επικαλείται καμία βλάβη την οποία θα ήταν ικανή να του προκαλέσει η εκτέλεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

67 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει εξάλλου ότι τα προνόμια που απορρέουν από αυξημένη συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εργασίες, τα οποία παρέχονται στις πολιτικές ομάδες, μπορούν να εκμεταλλευτούν επωφελώς μόνον όργανα με κοινές πολιτικές πεποιθήσεις. Πράγματι, τα προνόμια αυτά δεν συνιστούν δυνατότητες δράσεως κενές πολιτικού περιεχομένου, αλλά αποτελούν μέσα που έχουν σκοπό να μεταβι-

βάσουν ένα πολιτικό μήνυμα που εξελίσσεται κατόπιν εσωτερικών διαβουλεύσεων. Η παλαιά ομάδα ΤΣΑΒ δεν μπορούσε επομένως να τύχει επωφελώς των προνομίων συμμετοχής που παρέχονται αποκλειστικώς στις πολιτικές ομάδες κατά τη στενή του όρου έννοια.

68 Ομοίως, το Κοινοβούλιο ενημερώνει το Δικαστήριο επί της αποφάσεώς του να προβεί σε αύξηση των κεφαλαίων που χορηγούνται στους μη εγγεγραμμένους βουλευτές. Εν πάση περιπτώσει, το Κοινοβούλιο αναφέρει ότι, αν υφίσταντο δυσμενείς διακρίσεις στην άσκηση της κοινοβουλευτικής θητείας, οι αιτούντες θα μπορούσαν, σύμφωνα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να προσβάλουν τις συγκεκριμένες αποφάσεις που έλαβε το Κοινοβούλιο βάσει των σχετικών διατάξεων του κανονισμού.

69 Όσον αφορά τη στάθμιση των συμφερόντων, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης πράξεως βλάπτει τη λειτουργία του. Όχι μόνον οι σε βάρος του προϋπολογισμού πληρωμές που θα διεκδικούσε η νέα ομάδα ΤΣΑΒ θα ήταν δύσκολα καταβλητέες μετά την έκδοση της επί της ουσίας αποφάσεως, στην περίπτωση που η απόφαση αυτή ήταν ευνοϊκή για το Κοινοβούλιο, αλλά θα προκαλούνταν και εκ νέου σύγχυση στην εσωτερική σύσταση και στις υπηρεσίες του Κοινοβουλίου.

70 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι 120 διαφορετικές πολιτικές παρατάξεις έχουν σήμερα αιρετούς αντιπροσώπους στο εν λόγω θεσμικό όργανο και ότι, αν έπρεπε να αναγνωρίσει «πλασματικές» ομάδες, η εκπλήρωση των καθηκόντων του θα καθίστατο ακόμη πιο πολύπλοκη. Συναφώς, το Κοινοβούλιο αναφέρει ότι η σπουδαιότητα των πολιτικών παρατάξεων στο ευρωπαϊκό επίπεδο, στις οποίες δεν συγκαταλέγεται το Front national, ως παράγοντας εντάξεως στην Ένωση, αναγνωρίστηκε από το άρθρο 191 ΕΚ. Προκειμένου οι παρατάξεις αυτές να συμβάλουν στη δημιουργία ευρωπαϊκής συνειδήσεως και στην έκφραση της πολιτικής βουλήσεως των πολιτών της Ενώσεως, είναι απαραίτητο να ανατεθεί στις ευρωπαϊκές πολιτικές παρατάξεις κάποιος προνομιακός ρόλος εντός του Κοινοβουλίου. Ο ρόλος αυτός θα αλλοιωνόταν, εντούτοις, αν οποιοσδήποτε σχηματισμός μπορούσε να συγκροτήσει ομάδα στο εσωτερικό του Κοινοβουλίου, χωρίς να πληροί τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη συγκρότησή του.

Εκτίμηση

71 Επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 53 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν έχει, καταρχήν, ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εντούτοις, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 242 ΕΚ, το Δικαστήριο δύναται, αν θεωρεί ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

72 Επίσης, από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι η χορήγηση αναστολής, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων που μνημονεύθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, εξαρτάται από τη συνδρομή περιστάσεων που στοιχειοθετούν τον επείγοντα χαρακτήρα καθώς και από την εξειδίκευση των πραγματικών και νομικών ισχυρισμών που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τέτοιο μέτρο.

73 Επιβάλλεται επίσης να υπομνησθεί ότι, καταρχήν, αίτηση αναστολής εκτελέσεως δεν είναι νοητή κατά αρνητικής διοικητικής πράξεως, δεδομένου ότι η αναστολή δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή της καταστάσεως του αιτούντος [βλ. διατάξεις της 31ης Ιουλίου 1989, 206/89 R, S. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2841, σκέψη 14, και της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψη 45].

74 Εν προκειμένω, πάντως, οι αιτούντες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η κατ' εξαίρεση χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία μπορεί να εξομοιωθεί με αρνητική διοικητική πράξη στο μέτρο που απορρίπτει εξ ολοκλήρου τις προσφυγές, μεταβάλλει την κατάστασή τους.

75 Έτσι, η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορεί, αυτή καθεαυτή, να καταστήσει εφικτό τον σχηματισμό της ομάδας ΤΣΑΒ και, ειδικότερα, να αναπαραγάγει τα αποτελέσματα της προπαρατεθείσας διατάξεως Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου.

76 Πράγματι, από το άρθρο 107, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι, μολονότι η διάταξη του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων δεν τάσσει ημερομηνία από την οποία το προσωρινό μέτρο παύει να εφαρμόζεται, τα αποτελέσματα του μέτρου αυτού παύουν από την έκδοση της αποφάσεως που περατώνει τη δίκη. Συνεπώς, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου είναι ο μόνος αρμόδιος για να χορηγήσει, με αιτιολογημένη διάταξη, αναστολή εκτελέσεως πράξεως στο πλαίσιο εκκρεμούς ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης, χωρίς να μπορεί να επεκτείνει τα αποτελέσματα μιας τέτοιας διατάξεως σε αίτηση αναιρέσεως που θα μπορούσε να ασκηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, και το Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να αποφαίνεται επί κάθε αιτήματος αναστολής εκτελέσεως που υποβάλλεται στο πλαίσιο αναιρέσεως [διάταξη της 15ης Δεκεμβρίου 2000, C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-11657, σκέψη 99].

77 Υπό τις συνθήκες αυτές, εφόσον η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν είναι ικανή να αποτρέψει τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη την οποία επικαλούνται οι αιτούντες προς στήριξη των αιτήσεών τους περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, οι αιτήσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν.

78 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν οι αιτήσεις των αιτούντων έπρεπε να ερμηνευθούν κατά την έννοια ότι σκοπούν κατ' ουσίαν στην αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξεως ή στη λήψη προσωρινών μέτρων που θα τους παρείχαν δυνατότητα ανασυγκροτήσεως της ομάδας ΤΣΑΒ, τούτο δεν αναιρεί το συμπέρασμα της προηγουμένης σκέψεως για τους εξής λόγους.

79 Πρώτον, επιβάλλεται να αναφερθεί ότι το παραδεκτό των λόγων προς στήριξη των αιτήσεων αναιρέσεως είναι, εκ πρώτης όψεως, εξαιρετικά αμφίβολο.

80 Αφενός, πράγματι, όλοι σχεδόν αυτοί οι λόγοι περιορίζονται στην επανάληψη των λόγων ακυρώσεως που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να περιέχουν κανένα επιχείρημα που να σκοπεί ειδικώς στην επίκριση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

81 Κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ, 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να επισημαίνει με ακρίβεια τα προσβαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., για παράδειγμα, αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-73/95 P, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-5457, σκέψεις 25 και 26, καθώς και της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35).

82 Αφετέρου, εκ πρώτης όψεως, φαίνεται ότι ορισμένοι λόγοι έχουν κατ' ουσίαν σκοπό να θέσουν υπό αμφισβήτηση εκτιμήσεις περί των πραγματικών περιστατικών στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όσον αφορά ιδίως την έλλειψη πολιτικής συγγένειας μεταξύ των μελών της ομάδας ΤΣΑΒ, τα χαρακτηριστικά άλλων ομάδων τεχνικής συγκροτήσεως που σχηματίστηκαν στο παρελθόν ή την ύπαρξη καταστρατηγήσεως διαδικασίας.

83 Σύμφωνα πάντως με τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη, ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν η αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

84 Το Πρωτοδικείο είναι το μόνον αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως

αλλοιώσεως των στοιχείων που προσκομίζονται ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα υποκείμενο, εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., ιδίως, απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 29).

85 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι κάποιος από τους λόγους αναιρέσεως μπορεί ενδεχομένως να θεωρηθεί παραδεκτός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενώ η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απαντά λεπτομερώς σε όλους τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλαν οι αιτούντες πρωτοδίκως, η νομική επιχειρηματολογία των αιτούντων κατ' αναίρεση παραμένει εξαιρετικά περιληπτική και, επί της ουσίας, φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, ικανή να καταστήσει κενά περιεχομένου τόσο το άρθρο 29, παράγραφος 1, όσο και το άρθρο 180 του κανονισμού.

86 Τρίτον, όσον αφορά το Front national, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι αυτό δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα από το οποίο να μπορεί να προκύψει ο λόγος για τον οποίο η εκτέλεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως θα του προκαλούσε σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη.

87 Τέταρτον και τελευταίο, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, καίτοι η ιδιότητα του μη εγγεγραμμένου βουλευτή παρουσιάζει διαφορές σε σχέση με εκείνη βουλευτή που αποτελεί μέλος πολιτικής ομάδας, τέτοιες διαφορές απορρέουν από διατάξεις για τις οποίες δεν ανέκυψε ζήτημα ελλείψεως νομιμότητας πρωτοδίκως. Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι αιτούντες για να δικαιολογήσουν το επείγον αποτελούν, επομένως, σε μεγάλο βαθμό, προσπάθεια αποφυγής των συνεπειών διατάξεων του κανονισμού ή άλλων εσωτερικών διοικητικών διατάξεων που δεν προσβλήθηκαν στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Σκοπός πάντως της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι μόνον η εξασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της οριστικής αποφάσεως της κύριας δίκης με την οποία συνδέεται η διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

88 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι αιτήσεις αναστολής εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως πρέπει να απορριφθούν.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις C-486/01 P-R και C-488/01 P-R προς διευκόλυνση της εκδόσεως της διατάξεως.

2) Απορρίπτει τις αιτήσεις του Front national και του J.-C. Martinez περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 21 Φεβρουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias